

Arrest

nr. 136 617 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri, afkomstig uit Urumieh en bent u Iraans staatsburger. Op 26 april 2011 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde problemen te kennen met uw schoonvader die bij nader inzien niet akkoord was met het huwelijk tussen u en zijn dochter. Jullie weigerden echter te scheiden waarop uw schoonvader een (valse) juridische procedure tegen u opstartte en u werd aangehouden. Nadat u onder borg was vrijgelaten dook u onder in Karaj. Toen bleek dat uw schoonvader u nog steeds zocht, besloot u Iran te verlaten. In België kwam u erachter dat uw echtgenote ondertussen van u gescheiden was. Op 20 mei 2014 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing aangezien u uw problemen met uw schoonvader geenszins aannemelijk had gemaakt en er geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

verworpen. Op 9 oktober 2014 diende u uw huidige asielaanvraag in, waarbij uw problemen met uw ex-schoonvader herhaalde. Voorts gaf u aan in België soms met een vriend mee naar de protestantse kerk te gaan en op zoek te zijn naar een nieuwe religie. Ter staving van uw asielaanvraag legde u twee gerechtelijke documenten neer waarmee u wenst aan te tonen dat uw ex-schoonvader nog steeds achter u zit. Tevens legde u een Belgisch medisch attest neer waarin littekens/pigmentvlekken aan uw vinger, uw hoofd en uw rug worden vastgesteld.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag integraal steunt op de motieven die u reeds naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst werd in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Uw asielaanvraag bevatte immers verscheidene onlogische en onwaarschijnlijke elementen en er werd opgemerkt dat u enkele gerechtelijke documenten waar u naar verwees, niet had neergelegd. In het kader van uw huidige asielaanvraag legde u twee gerechtelijke documenten neer waarnaar u in het kader van uw eerste asielaanvraag had verwezen en waarmee u wenst aan te tonen dat uw schoonvader nog steeds problemen voor u veroorzaakt. Het eerste document betreft een vonnis van de algemene rechtbank van Urumieh, betreffende een klacht die u samen met uw advocaat tegen uw schoonvader indiende tegen de veroordeling voor het uitbetalen van de bruidsschat. Uit dit vonnis blijkt dat de rechtbank oordeelde dat u de bruidsschat (757 goudstukken) wel degelijke dient te betalen, maar dat u de som in stukken kan uitbetalen (één muntstuk om de twee maanden). Ook het tweede document betreft een vonnis van de algemene rechtbank van Urumieh en betreft al evenzeer een klacht die u samen met uw advocaat tegen uw schoonvader indiende tegen de veroordeling tot het uitbetalen van de bruidsschat. Uit dit document blijkt dat de rechtbank oordeelde dat u de kosten van de rechtbank en de advocaat dient terug te betalen na terugbetaling van de bruidsschat. Niettegenstaande u in het kader van uw tweede asielaanvraag de gerechtelijke documenten neerlegde waarnaar in uw eerste weigeringsbeslissing werd verwezen, dient opgemerkt te worden dat ook deze documenten de vorige beoordeling van het Commissariaat-generaal niet kunnen wijzigen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat ook nergens uit deze neergelegde vonnissen blijkt dat u voor politieke misdrijven veroordeeld zou geweest zijn. Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze door u neergelegde documenten. Zo is het merkwaardig dat op beide vonnissen noch de datum, noch het nummer, noch de aanwezigheid van eventuele bijlagen ingevuld werd. Hier kan ook herhaald worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund dienen te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Ten slotte dient ook nogmaals opgemerkt te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat zowel in België als in Iran (valse) documenten tegen betaling makkelijk kunnen worden verkregen.

Het Belgisch medisch attest dat u neerlegde ter staving van uw mishandelingen tijdens uw detentie en waarnaar evenzeer verwezen werd in de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag, betreft louter een vaststelling dat u littekens aan uw vingers heeft, een pigmentvlek op uw hoofd en pigmentvlekken, afkomstig van een trauma, op uw rug. Nergens blijkt wat de oorzaak van deze littekens of vlekken zijn, of wanneer en in welke omstandigheden u deze heeft opgelopen. Dat mishandelingen hiervan de oorzaak zouden zijn, blijkt geenszins uit dit attest.

Wat betreft uw verklaringen waaruit blijkt dat u soms met een vriend mee gaat naar de protestantse kerk en u op zoek bent naar een nieuwe religie (CGVS, p. 5-6), dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt

dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze zoektocht. U stelde immers zelf dat er geen aanwijzingen zijn waaruit zou kunnen blijken dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn (CGVS, p. 6-7). Bovendien gaf u aan soms wel naar een protestantse kerk mee te gaan met uw vriend maar niet bekeerd te zijn en het christendom ook (nog) niet bestudeerd te hebben en over zo goed als geen informatie hieromtrent te beschikken. Zo heeft u de Bijbel nog nooit gelezen, weet u niet wie de Evangelisten zijn, kent u geen stromingen van het protestantisme en weet u niet hoe oud Jezus was toen hij stierf (CGVS. P. 4-7).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “*het administratief beginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerdere asielaanvraag, meer bepaald haar problemen in Iran met haar schoonvader die bij nader inzien niet akkoord was met het huwelijk tussen verzoekende partij en zijn dochter. Daarnaast geeft zij aan in België soms met een vriend mee naar de protestantse kerk te gaan en op zoek te gaan naar een nieuwe religie. Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag worden door verzoekende partij twee gerechtelijke documenten en een Belgisch medisch attest neergelegd.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van*

een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.3. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 20 mei 2014 louter onontvankelijk werd verklaard wegens laattijdigheid, waardoor de eerste asielaanvraag van verzoekende partij nooit ten gronde geanalyseerd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beoordeling van haar eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal derhalve nooit bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tevens benadrukt dat de beslissing van het Commissariaat-generaal niet geniet van het gezag van gewijsde en vervolgens in het huidige verzoekschrift argumenten overneemt die reeds werden aangevoerd voor de Raad in het kader van haar eerste asielprocedure en desbetreffend het door haar ingediende verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van haar eerste asielprocedure als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), wijst de Raad er evenwel op dat gelet op het feit dat de beslissing van het Commissariaat-generaal van 20 mei 2014 omtrent de eerste asielaanvraag van verzoekende partij niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, deze als vaststaand moet worden beschouwd en de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijke bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat *in casu* niet het geval is. De opmerkingen in het verzoekschrift met betrekking tot elementen die reeds beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van verzoekende partij zijn *in casu* dan ook niet dienend nu geen nieuwe bewijselementen worden aangevoerd.

Waar verzoekende partij volhardt in de verklaringen zoals afgelegd tijdens haar eerste asielprocedure en aanvoert dat zij nog steeds niet naar Iran kan terugkeren omwille van de problemen met haar schoonvader, ziet de Raad dan ook niet in om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Omtrent de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door verzoekende partij aangebrachte vonnissen van de algemene rechtbank van Ourumiyeh, acht verzoekende partij vooreerst het opmerkelijk dat verwerende partij de door haar aangebrachte documenten verwerpt omdat hierin geen politieke misdrijven vermeld worden, terwijl in het kader van haar eerste asielaanvraag nochtans door verwerende partij werd vastgesteld dat zij niet veroordeeld werd op basis van politieke misdrijven. Daarnaast bevatten beide documenten wel degelijk de datum en het nummer. Het nummer is hetzelfde op beide documenten. Bovendien bevat het administratief dossier geen elementen die toelaten te beschouwen dat in het kader van die procedure bijlagen ingevuld moesten worden op deze gerechtelijke documenten. Daarnaast bemerkt verzoekende partij dat uit het aan het administratief dossier toegevoegde rapport niet blijkt dat alle documenten vals zijn. Het feit dat het in Iran mogelijk is om valse documenten te verkrijgen, betekent niet per se dat de documenten die door verzoekende partij werden neergelegd vals zijn. Verwerende partij diende de authenticiteit van desbetreffende documenten te analyseren vooraleer ze te verwerpen omdat ze geen bewijswaarde zouden hebben, hetgeen evenwel niet gebeurde. De Raad is evenwel van oordeel dat voormeld betoog van verzoekende partij niet kan overtuigen. De Raad stelt vooreerst vast dat in de beslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij bemerkt wordt dat verzoekende partij haar bewering dat haar schoonvader de voor haar nadelige vonnissen zou gemanipuleerd hebben en dat allerlei politieke zaken in haar schoenen geschoven werden niet aannemelijk maakt daar, naast het feit dat het bevreedend overkomt dat haar schoonvader vanuit zijn lage functie op de rechtbank het hele juridische systeem in Ourumiyeh ten nadele van haar gemanipuleerd zou kunnen hebben, uit de door haar neergelegde vonnissen nergens blijkt dat zij voor politieke misdrijven veroordeeld zou zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht opgemerkt dat de twee door verzoekende partij in het kader van haar tweede asielprocedure neergelegde vonnissen deze eerdere beoordeling niet kunnen wijzigen gezien ook nergens uit deze vonnissen blijkt dat zij voor politieke misdrijven veroordeeld zou geweest zijn. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat de neergelegde vonnissen onvoldoende waarborgen bieden inzake authenticiteit. In de bestreden beslissing wordt duidelijk toegelicht op welke gronden verwerende partij tot haar besluit komt. Aan desbetreffende stukken, die gelet op voorgaande vaststellingen geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, dient dan ook iedere bewijswaarde te worden ontzegd. Daar waar verzoekende partij stelt dat de door haar neergelegde vonnissen wel degelijk de datum en het nummer bevatten en verder nergens uit het administratief dossier blijkt dat in het kader van die procedure bijlagen ingevuld moesten worden op deze gerechtelijke documenten, acht de Raad het evenwel opmerkelijk dat, hoewel de hoofding van de vonnissen nochtans ruimte laat voor het invullen van de datum, het nummer en eventuele bijlagen van het vonnis, deze niet werden ingevuld. Het gegeven dat de datum en het nummer van het vonnis verderop in het vonnis worden vermeld, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Verder is het, zelfs indien desbetreffende vonnissen geen bijlagen zouden bevatten, merkwaardig dat de hoofding van de vonnissen volledig blanco werd gelaten en dat er geen enkele aanduiding werd gedaan van de eventuele afwezigheid van bijlagen. Ten slotte benadrukt de Raad in dit verband nog, zoals ook terecht door verwerende partij werd opgemerkt, dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Betreffende het door verzoekende partij neergelegde medisch attest waarin littekens/pigmentvlekken aan haar vinger, haar hoofd en haar rug worden vastgesteld, benadrukt verzoekende partij dat dit document overeenkomt met haar verklaringen dat zij lichamelijke sporen had van de mishandelingen. Verwijzend naar een arrest van het EHRM, stelt verzoekende partij dat het feit dat uit dit attest niet blijkt in welke omstandigheden de littekens/pigmentvlekken heeft opgelopen, niet volstaat om dit element niet

in aanmerking te nemen, temeer daar uitdrukkelijk in het medisch attest vermeld wordt dat de pigmenten op haar rug het gevolg van een trauma zijn. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij omtrent het neergelegde medisch attest terecht het volgende stelt: *“Het Belgisch medisch attest dat u neerlegde ter staving van uw mishandelingen tijdens uw detentie en waarnaar evenzeer verwezen werd in de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag, betreft louter een vaststelling dat u littekens aan uw vingers heeft, een pigmentvlek op uw hoofd en pigmentvlekken, afkomstig van een trauma, op uw rug. Nergens blijkt wat de oorzaak van deze littekens of vlekken zijn, of wanneer en in welke omstandigheden u deze heeft opgelopen. Dat mishandelingen hiervan de oorzaak zouden zijn, blijkt geenszins uit dit attest.”* Uit de loutere vermelding dat de littekens of pigmentvlekken werden veroorzaakt door een trauma blijkt geenszins de precieze oorzaak van deze littekens of pigmentvlekken of de omstandigheden waarin zij deze heeft opgelopen. Daarnaast herhaalt de Raad bovendien dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* werd toegelicht, blijkt dat het asielaanvraag van verzoekende partij als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT